

POSTANOWIENIE

Dnia 24 sierpnia 2007 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Zbigniew Strus (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Gerard Bieniek

SSN Elżbieta Skowrońska-Bocian

w sprawie z powództwa R.G.

z udziałem interwenientów ubocznych po stronie powodowej [...],

przeciwko Spółdzielni Budowlano-Mieszkaniowej "S." w likwidacji

z udziałem interwenientów ubocznych po stronie pozwanej [...]

o uchylenie uchwał Walnego Zgromadzenia Członków Spółdzielni,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 24 sierpnia 2007 r.,

zażalenia interwenienta ubocznego po stronie pozwanych P.D.

na postanowienie Sądu Apelacyjnego

z dnia 19 marca 2007 r., sygn. akt [...],

oddala zażalenie i zasądza od interwenienta ubocznego P.D. na rzecz A.S. - interwenientki ubocznej po stronie powodowej 120 (sto dwadzieścia) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu w postępowaniu zażaleniowym.

Uzasadnienie

Postanowieniem z 19 marca 2007 r. Sąd Apelacyjny odrzucił skargę kasacyjną interwenientów ubocznych po stronie pozwanej od wyroku Sądu Apelacyjnego z 12 lipca 2006 r. Sąd odwoławczy ustalił, że wniosek o doręczenie wyroku z 12 lipca 2006 r. złożył tylko likwidator Spółdzielni Budowlano-Mieszkaniowej „S.” P.D. Interwenienci uboczni po stronie pozwanej reprezentowani przez zawodowego pełnomocnika (radcę prawnego) takiego wniosku nie składali, dlatego utracili uprawnienie do wniesienia skargi kasacyjnej. Poza tym opłata stała w kwocie 400 zł (200 zł od każdej uchwały) została uiszczona tylko przez interwenienta P.D., a w imieniu pozostałych, reprezentowanych przez radcę prawnego nie została uiszczona.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Dla rozstrzygnięcia zażalenia istotnym zagadnieniem jest złożenie w terminie wniosku o doręczenie wyroku z uzasadnieniem, ponieważ czynność ta otwiera stronie (procesu) możliwość zaskarżenia orzeczenia skargą kasacyjną. Ustawa wyraża to w § 1 art. 398⁵ k.p.c. postanawiającym, że skargę kasacyjną wnosi się /.../ w terminie dwóch miesięcy od dnia doręczenia orzeczenia z uzasadnieniem stronie skarżącej. Formułę tę słusznie tłumaczy się nie tylko jako określenie długości terminu ale i warunku prawnego „doręczenia orzeczenia z uzasadnieniem stronie skarżącej”, co według art. 387 § 3 k.p.c. dokonuje się tej stronie, która w terminie tygodniowym od ogłoszenia sentencji tej czynności zażądała. Z powołanych przepisów wynika zatem, że bez złożenia przez stronę w terminie wniosku o doręczenie wyroku z uzasadnieniem, nie otwiera się możliwość zaskarżenia wyroku skargą kasacyjną. Stwierdzenie to nie wyjaśnia jeszcze zarzutu dotyczącego związku między czynnościami procesowymi strony w ścisłym znaczeniu (powoda i pozwanego) a czynnościami interwenienta ubocznego. Skrajna interpretacja językowa art. 387 § 3 k.p.c. mogłaby prowadzić do wniosku, że otwarcie biegu terminu dla strony (np. pozwanej) wywiera bezpośrednie skutki dla interwenientów, którzy z tego tylko tytułu mogą składać środki zaskarżenia.

Wykładnia taka byłaby nieusprawiedliwiona. Ustawa bez wątplenia używa wyrażenia „strony” w szerszym lub ścisłym znaczeniu. Tytuł IV księgi pierwszej k.p.c., pojęciem „strony” obejmuje nie tylko podmioty występujące jako powodowie albo pozwani ale także interwenientów. Interwenient uboczny jest uprawniony do wszelkich czynności procesowych dopuszczalnych według stanu sprawy z tym ograniczeniem, że nie mogą one pozostawać w sprzeczności z czynnościami i oświadczeniami strony, do której przystąpił i z tego wynika uprawnienie strony do sprzeciwiania się czynnościom interwenienta. W braku sprzeciwu interwenient uprawniony jest również do wniesienia skargi kasacyjnej i samodzielne jej wniesienie przez interwenienta jest możliwe nawet wtedy, gdy strona w ogóle zaniechała złożenia tego środka zaskarżenia (por. uzasadnienie postanowienia SN z 8 maja 1998 r., I CKN 658/97, OSNC 1998/12/218).

Względnie samodzielną pozycję interwenienta w procesie podkreśla art. 80 k.p.c. nakazujący doręczanie mu zawiadomień oraz orzeczeń sądowych oraz art. 83 k.p.c. dopuszczający wstąpienie interwenienta na miejsce strony

Szeroka stosunkowo autonomia interwenienta ubocznego w procesie nakłada na niego obowiązki łączące się np. z wnoszeniem skargi kasacyjnej, w tym czynność przewidzianą w art. 387 § 3 k.p.c. Odmienne zapatrywanie nie pozwoliłoby ustalić terminu, w jakim ten środek powinien być wniesiony.

Niepodważone ustalenie Sądu Apelacyjnego, że P.D. złożył wniosek o doręczenie wyroku z uzasadnieniem w imieniu Spółdzielni prowadzi do wniosku, że skarga kasacyjna w całości była niedopuszczalna.

Drugą przyczyną odrzucenia skargi kasacyjnej było nie opłacenie jej przez każdego skarżącego. Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 10 kwietnia 2003 r., III CZP 20/03, OSNC 2004, nr 2, poz. 16 wyjaśnił, że w wypadku, gdy kilka osób zgłasza interwencje uboczne w jednym piśmie, każda z nich uiszcza opłatę od swojej interwencji. Wątku tego, kontrowersyjnego w świetle obecnego brzmienia art. 4 ust. 1 u.k.s.c. z 2005 r. nie rozwijał Sąd Apelacyjny, ale wniesienie zażalenia wyłącznie w imieniu P.D. nie daje Sądowi Najwyższemu podstaw do rozstrzygnięcia skutku uiszczenia opłaty przez jednego interwenienta dla skargi pozostałych, skoro w stosunku do nich postanowienie o odrzuceniu skargi kasacyjnej nie zostało

zaskarżone. Opłata dokonana przez P.D. okazała się natomiast bezskuteczna ze względu na wykazaną wyżej usterkę skargi kasacyjnej w zakresie zgłoszenia wniosku o doręczenie uzasadnienia.

Reasumując, postanowienie w części zaskarżonej jest zgodne z prawem a zażalenie pozbawione usprawiedliwionych zarzutów. Podlega zatem oddaleniu zgodnie z art. 394¹ § 1 i 3 k.p.c. Odpowiedź na zażalenie złożyła interwenientka po stronie powodowej A.S. z żądaniem zasądzenia kosztów procesu, dlatego na mocy stosowanych odpowiednio przepisów art. 107 k.p.c. zasądzono na jej rzecz kwotę 120 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania zażaleniowego.